

tius particulars, ja que de 17.000.000 de lectors anglesos amb un promig de 12 llibres per any, molts podrien portar-ne alguns, que no necessitessin, a les llibreries hospitalàries. El lloc-tinent Coronel J. M. Mitchell, secretari del *Carnegie United Kingdom Trust*, expressà el dubte de si les biblioteques públiques havien fet el que podien, proporcionant llibres als malalts. No hi ha cap raó—digué—perquè a homes i dones confinats als hospitals se'ls privi d'un privilegi que tenen els pacients assistits a casa seva, i prometé l'ajuda de l'Associació de biblioteques per tal d'instituir un servei experimentals de préstec als malalts.

Sir Bruce Bruce-Porter, perlà després, remarcant quant vital és per als malalts la companyia dels llibres. Digué que creia d'urgent necessitat reorganitzar aquest caire de la vida dels hospitals que es refereix a la vida mental dels llurs internats. A cada hospital posaria una gran sala destinada a biblioteca que, al mateix temps que de saló de lectura, pogués servir de menjador. L'abastament de llibres als hospitals hauria d'organitzar-se segons un pla nacional. Altres oradors remarcaren els esforços que es feien en aquest sentit dient Mr. Bedwell, administrador del King's College Hospital, que hi havia ja més de 2.000 hospitals amb llibres a l'abast dels seus internats.

L'EVOLUCIO DE LES CIENCIES FISIOLÒGIQUES EN ELS 50 DARRERS ANYS.

El Professor Demoor féu una conferència a les festes d'inauguració oficial de la nova Escola de Medicina de Brusselles, de la qual traduïm el següent resum de *Bruxelles-Médical*:

La mort de Bichat, en 1802, porta al seu terme la teoria del vitalisme. Magendie i Müller construeixen a seguit llur concepció de la vida. Llurs deixebles Claude Bernard, Marey, Dubois-Reymond, Helmoltz, Brücke i Ludwig, són els creadors de la fisiologia experimental. Claude Bernard demostra que la fisiologia experimental és una, com la física i la química. La morfologia no existeix pas per si; l'estructura protoplasmàtica és funció de la vida; és un estat estàtic corresponent a un moment de la vida.

El metabolisme no té lleis pròpies; obeeix les de la física i la química.

L'Escola d'Estrasburg, explica el polimorfisme dels éssers vius per l'especificitat del protoplasma.

Massart i Pfeffer estudien la irritabilitat, especialment en els éssers desproveïts de sistema nerviós, o a les cèl·lules vives lliures en els organismes d'avançada evolució: infusoris, glòbuls blancs. Separadament arriben a les mateixes conclusions: la irritabilitat no existeix per si mateixa, és una manifestació de lleis químiques i físiques. Heger fa estudis paral·lels i arriba a les mateixes conclusions. Massart i Ch. Bordet demostren en experiments cèlebres el quimiotaxisme dels glòbuls blancs. Hom desenvolupa així les nocions del reglatge humoral que els treballs de Metchnikoff precisen. Però esdevé a Bordet, principalment, l'honor d'haver posat de manifest el paper dels humors per la noció per ell demostrada de l'existència dels anticossos. Starling i Bayliss recerquen per quin mecanisme té lloc el desvetllament de les glàndules anexas del sistema digestiu, al moment de la digestió, i troben la secretina i les hormones que en certa manera substitueixen el sistema nerviós. Gley estudia les secrecions internes i recorda que Fredericq havia descobert les hormones abans de Starling i Bayliss, precisant la funció del CO² en l'activitat del centre respiratori. Funk prova l'existència de les vitamines.

Tots aquests experiments i les teories que se'n deriven, demostren l'existència del reglatge humoral i en precisen el mecanisme.

No gens menys el sistema nerviós guarda tota la seva importància tant més gran quant més alt està l'ésser en l'escala animal. Ramon i Cajal demostra l'existència i el funcionament de la neuroma; Sherrington explica el dinamisme del sistema nerviós que Pawlow confirma des del punt de vista cerebral. Langley i Gaskell s'aferran a resoldre el problema de la transformació de l'influx nerviós en reacció muscular o d'altra classe, i s'imaginen les substàncies receptives; consagren llur vida a l'estudi del gran simpàtic. L'existència de les substàncies receptives està actualment en estudi i sembla que ha d'ésser provada: substàncies mimètiques del vago i del simpàtic en el mecanisme cardíac. El reglatge humoral continua en reglatge nerviós. Les secrecions internes no són més que la continuació de l'influx nerviós: insulina (De Meyer), nervis esplàncmics (Tournade).